

I stedet for så at anvende de klageadgange, som er til rådighed for borgerne, er det nærmest blevet en hel disciplin hos nogle borgere at true den ansatte med at begære aktindsigt, selvfølgelig i håb om, at den ansatte derved vil omgøre sin beslutning og træffe en forkert afgørelse, der er til fordel for den borger, der truer med at begære aktindsigt.

På den måde kan man sige, at den offentlighed, der var tænkt som en demokratisk kontrol, er gået hen og blevet det stik modsatte, nemlig enkelte aggressive borgeres meget ubehagelige magtmiddel og pressionsmiddel over for de enkelte ansatte.

Derved antastes den integritet og uafhængighed, der bør være et selvfølgeligt krav til offentligt ansatte myndighedspersoner.

Det må naturligvis stoppes, og derfor er vi i Venstre tilfredse med, at regeringen så forholdsvis hurtigt er kommet med et lovforslag.

Vi er enige i regeringens målsætninger, herunder at der skal skabes tryghed for den enkelte ansatte, men det opnås ikke med alle de undtagelser, som forslaget indebærer. Ikke mindst finder vi, at der er sat en grim plet på lovforslaget med den bemyndigelsesbestemmelse, som giver ministeren mulighed for at gå sine egne veje, hvis det viser sig, at vi her i Folketinget og i Justitsministeriet ikke har tænkt på det hele.

Den bemyndigelsesbestemmelse vil vi ikke være med til, og vi synes heller ikke, den er god for ministeren.

Og jeg spørger mig selv, når jeg har læst den: Skal det nu til at være sådan i Danmark, at vi skal lovgive på den måde, at vi i lovene indsætter bemyndigelse til ministre, så ministre selv kan udvide loves anvendelsesområde, hvis det viser sig, der var noget, vi glemte eller overså eller ikke havde tænkt på?

Så vil ministeren sikkert svare: Ja, men man kan jo se i bemærkningerne, at den bemyndigelse skal have et snævert område. Javel, men vi finder altså, det er en plet på vores parlamentariske system. Hvis det sker, at en lov ikke fungerer efter hensigten eller anvendelsesområdet skal ændres, så er der nemlig kun ét sted at gå hen, og det er hverken til Journalistforbundet eller til personaleorganisationer, det er til Folketinget.

Så det er altså helt principielle betragtninger, der får os i Venstre til allerede i dag at foreslå ministeren, at den bemyndigelsesparagraf udgår af forslaget. Vi vil om nødvendigt selv

stille ændringsforslag, men håber meget, at ministeren selv dropper denne bestemmelse og ikke lader sig tyrannisere af, hvad en sagkyndig kommission ved studehandler har kunnet bli- vet enige om internt. Det er ikke de sagkyndige udvalg, der skal bestemme landets love, det er Folketinget.

I øvrigt må jeg så sige, at offentlighedsloven jo er noget forfærdelig indviklet jura, og jeg har derfor allerede stillet en lang række spørgsmål, for jeg går ud fra, at vi er enige om, at loven skal hurtigt igennem.

Men ud over det, jeg har sagt, er vi altså grundlæggende meget positive.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg blev måske en smule forundret eller i hvert fald forvirret over Venstres ordførers indlæg i denne her debat, fordi oplysningerne i personalemapperne blev beskrevet som noget, der vedrørte privatlivet. Der vil jeg godt have, at Venstres ordfører prøver at afgrænse, hvor Venstres ordfører mener, at privatlivet ender, og noget, der har med den offentlige gerning at gøre, begynder.

Er f.eks. en offentligt ansats uddannelse en privat oplysning, som ikke kommer andre ved, eller er det en oplysning, som er relevant for offentligheden i forhold til bedømmelsen af en persons gerninger? Eller hvad med disciplinærsager? Er det, at en person, der har arbejdet med nogle ting og har fået en disciplinærsag, en privat ting, eller er det noget, der har med den offentlige persons gerning at gøre?

Og når Venstres ordfører brugte formuleringen »trussel om aktindsigt«, kan vi så ikke lige få præciseret, hvis vi får fjernet telefonnumre og adresser, hvori truslen består?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg er meget glad for at få de spørgsmål, for det giver mig 1 minuts ekstra taletid.

Med hensyn til private oplysninger så finder jeg i hvert fald, at telefonnummer og adresse er en privat oplysning. Der kan også være private oplysninger i andre dokumenter i personale-sager. Det er en glidende overgang.

Men det, jeg godt vil fortælle hr. Søren Søndergaard lidt om efter nu at have siddet i en lederstilling i den offentlige sektor i mange, mange år, er, at det er meget ubehageligt for mange offentligt ansatte, fordi de i forvejen ikke